

(Револуција, 17. 10. 2012)

Порази сениорске и омладинске репрезентације Србије у фудбалу значе да Србија не само да неће отићи на првенство света или Европе - порази у фудбалу показују да ће Србија изгубити Космет, да неће ући у Европску унију нити ће постати део Евроазије, порази у фудбалу показују да Војводина неће остати у Србији.

Без хитних и суштинских промена за десет година Србија неће постојати.

Ако до хитних и суштинских промена не може да дође у српском фудбалу, не можемо очекивати брзе и озбиљне промене у политичком, привредном, културном, правосудном и медијском животу Србије.

Није решење сменити председника Фудбалског савеза Србије. То је само почетак решавања проблема. Његову смену *неко* треба већ *сутра* да покрене и председника ФСС треба сменити до краја недеље.

То је проблем. Нема ко да покрене његову смену.

По реду ствари, смену треба да покрену људи који сада раде у фудбалским организацијама и клубовима. Ти људи се не разликују од председника ФСС. Од њих не можемо очекивати да *то* ураде. На пример, *Саво Милошевић* се наметао као опозиција. Сада је део структуре ФСС. Из опозиције је ушао у "режим" пошто је приватно банкротирао. Како сам чуо, имао је промашене инвестиције. Сада се помиње да је цела репрезентација повезана са неким менаџером, па је тај менаџер

позајмљивао и новац српским клубовима.

Нови селектор *Синиша Михајловић* наступио је оштро када се појавио на том месту, тражио је да се пева химна, стварао је "национални" набој", што није било спорно, али сада сви причају о менаџеру који је његов пријатељ и чији играчи играју у првом тиму репрезентације док неки бољи седе на клупи. Јуче је дошло до разлаза између капитена и селектора. Да ли су ова дешавања слична са дешавањима у политичком животу? Да ли већ 20 година имамо лажне опозиционаре и лажне месије, који само гледају своје приватне интересе?

Даље, пошто је председник ФСС осумњичен за бројне криминалне радње, као и добар део људи који раде у фудбалским организацијама и клубовима, нужну смену и одговорност за промене могу да преузму државне институције: БИА, полиција и тужилаштво. *Неко* треба

да поведе истраге и да све заташкаване случајеве, све до сада прикупљене доказе извади из фиока и крене у рацију. Међутим, људи који раде у БИА, полицији и тужилаштво не разликују се од људи који раде у српском фудбалу. Од њих не можемо очекивати да

то

ураде.

Неко

мора, прво, да покрене истраге и рацију у БИА, полицији и тужилаштво. Пошто БИА, полиција и тужилаштво нису у стању да реше проблеме у фудбалском савезу, како од њих очекивати да реше проблеме у приватизацији, како од њих да очекујемо ревизију приватизације?

На крају, *навијачи и јавност*. Шта очекивати од оних којима ови и овакви владају?

Расизам на утакмици младе репрезентације, звиждања и други проблеми на утакмицама сениорске репрезентације, хулигани као навијачи фудбалских клубова, уопште свих

Пише: Никола Варагић
петак, 19 октобар 2012 10:58

спортских клубова - пример са недавне рукометне утакмице у Нишу када је дошло до туче између навијача Партизана што за последицу може имати гашење клуба - показују да *неко* мора да покрене истраге и рацију међу навијачким групама.

Ту је проблем и дубљи. Ови негативни процеси показују да су потребне дубоке промене у систему образовања, показују велики недостатак културе и васпитања, недостатак послова и могућности зарађивања на други начин, а те промене не могу доћи преко ноћи.

Медији су посебна прича. *Неко* мора те промене врло брзо покренути.

Хулигани и деца која иду тим путем долазе из неких породица, иду у школе, део су овог друштва. Исти ти хулигани који вређају играче црне боје коже, који се истребљују међусобно, који убијају стране навијаче, дошли би и на дан одржавања параде поноса да се бију са полицијом, а део јавности би одобравао (неки би и благословили) насиље. Уколико би ти исти хулигани једног дана били мобилисани или се сами јавили да иду на Космет у рат, можда би добар део њих стварно стигао на Космет, можда би од тог дела део њих стварно храбро ратовао, али можемо да замислимо на ком нивоу би била дисциплина, како би изгледало освајање албанског села или улазак у албанске куће, како би изгледало заробљавање жена и деце, итд.

Све смо то видели на ратиштима током деведестих. Србија се од тада није много променила. Стање у српском фудбалу то најбоље показује. За то стање су најмање *други* криви. Погледајмо себе.